

Matematyczne znaki- cz. II

Znaki matematyczne mają swoje mniej lub bardziej ciekawe historie. Aby powstały znaki, które dzisiaj używamy upłynęło niejednokrotnie wiele czasu.

Wszyscy wiemy, że znak mnożenia oznaczamy dzisiaj symbolem \cdot (kropki) lub \times (krzyżyka).

Bardzo późno powstał symbol mnożenia. Najpierw miał on kształt „ \times ”. Takie oznaczenie wymyślił angielski matematyk William Oughtred. Było to na początku XVII wieku.

Inny sławny matematyk Gottfried Wilhelm Leibniz, słusznie zauważył, że tak samo oznacza się niewiadomą w równaniu. O pomyłkę więc nietrudno! Dlatego też zaczął zamiast krzyżyka używać kropki. I tak już zostało.

Znak dzielenia powstał wcześniej. Początkowo był oznaczany jako nawias zamykający. Oznacza to, że dzisiejsze $5:10$ zapisywano w postaci $5)10$. Dzielenie w ten sposób oznaczał zakonnik Michael Stifel w XVI wieku.

W tym czasie znaku $:$ (dwukropka) używano do określania proporcji. Natomiast Gottfried Wilhelm Leibniz pod koniec XVII w. używał już tego znaku do określenia i dzielenia i proporcji. Z czasem to dwukropek stał się częściej stosowanym znakiem dzielenia.

W 1659 roku innego zapisu znaku dzielenia „ \div ” użył w swoich pracach szwajcarski matematyk Johann Rahn.

A pozostałe używane dzisiaj znaki matematyczne?

Równość przez lata przedstawiana była przy pomocy słów. Ale walijski matematyk Robert Recorde miał dość ciągłego pisania „jest równe” i wprowadził znak krótki zapis „ $=$ ”. Był to rok 1557. Skąd pomysł na takie oznaczenie? Recorde'a twierdził, że nic nie może być bardziej równe, niż dwa równoległe odcinki tej samej długości, czyli najlepiej „ $=$ ”.

Znaki nierówności „ $<$ ” i „ $>$ ” powstały później. W 1631 r. wprowadził je Thomas Harriot.

Fibonacci używał do oznaczania pierwiastka symbolu przypominającego literę R. Znak pierwiastka, którego dziś używamy pochodzi z XVI wieku i jest trochę zmienioną formą małej litery „r”. W 1525 r. wprowadził go niemiecki matematyk Christoff Rudolff.

A potęgi?

Potęgi jako skrócony zapis mnożenia wprowadził w XVII w. Pierre Herigon. Ostateczny zapis, do którego jesteśmy przyzwyczajeni, wprowadził jednak Kartezjusz.

Znaków matematycznych jest bardzo dużo. Każdy z nich ma swoją historię. Każdy ma swojego twórcę lub twórców. Często możemy o nich przeczytać choćby w podręcznikach do matematyki. Na pewno także obecnie powstają nowe, albo dotychczas używane zmieniają swoją formę.